

Lassan szétáradó melegség támad bennem, megcsap egy ismerős fuvalat, ez már némi előleg a jó vastag hazai levegőből. Újabb whiskyt kérek, elterpeszkedem az ülésen, kellemesen bizsergő várakozással. Annyi kóborlás, bolyongás után érzem, hogy tartozom valahová. Ahol az embert kinyírják, ott a hazája.

Újra Pesten

Hathónapos amerikai körút, vég nélküli csatangolás, megszámlálhatatlan ide-oda röpködés után újra itthon, újra a 61-es villamoson. Az első fölszállásnál egész súlyával lábamra hág egy testes, cekkeres asszony. Majd arcomba pillantva, zavart sietséggel:

– Ó, bocsásson meg, igazán nem akartam. Most ismerem meg. Nem azért mondom, de annyira szeretem az írásait, a férjem is... A darabját is láttuk, meg olvastuk az újságban, ugye nem haragszik? Ilyen butaság, hogy éppen az ön lábára...

Hát igen, ez a jó idehaza. Ha már a lábunkra lépnek, legalább tudják, kiére léptek.

(*Szabad rablás. Karcolatok.* Szépirodalmi, Budapest, 1983. [Karinthy Ferenc művei] 82–83., 113., 165–167., 203., 204., 208–214., 287., 294–296., 314–315., 346–348. old.)